

AMIKOR HAZAJÖTTÉL

Amikor hazajöttél,
még a helyükön voltak a fények.
Nem tehetek róla, hogy megrohmozdák,
de hát a várásban majd kiégtek.

Amikor hazajöttél,
a csapnak felcsillant a cseppje,
s a szappan csak azt várta,
hogy magát bőrdre kenje.

Amikor hazajöttél,
s felhallatszott a lépted letről,
csak hogy hamarabb veled legyek,
leugrottam az emeletről.

CSALÁDUNK

A családunk – félszáz ember – meghalt,
nem tenyészik bennem a rokonság,
idegenek, akik elfogadnak,
még azok is, kik a ruhám mossák.
Visszajött az orronvert kutya,
én nem értem, hogy itt vagyok,
mert azt várják, hogy igazoljam őket,
de szándékomban tiszta úr ragyog.
Nem vagyok senkié!
Csak a papír öl azzal,
hogy agyamhoz hasonlítani akar.
És lámpaoltás után mindig nagyon félek,
mert a sötétben nem látszik,
hogy vörös a hajam.
És vadnak érzem a világot.
És gyávának magam.

HANGULAT

Egy hosszan kinyújtott hang vár
meg egy szikrázó ütem,
mások folyton morognak,
és ég a fülem.
Lágyan dong a harang,
és papírszelet szalad a szél után.
Van egy nagy barna szőnyegünk,
meg délután.

VIRÁGOK

Csengettek. Így léptek a házba
a virágok. Illetve vázába.

Körülnéztek. Tetszett a lakás,
ez lefoglalta őket,
s nem volt fontos más.

De megszokták, hogy
úgy virítanak,
ahogy akarnak,
itt meg lám,
minden nap nyírják szárukat.
Megnyirbálják álmukat,
hideg vízbe kerülnek minden reggel,
s kényszerítik: virágozzanak frissen, kedvvel.

És megunták.
Nem kellett a csodálat.
Már gyűlölték
a világos szobákat.
Gyűlöletből illatot sem adtak.
Összeesküdtek és elhervadtak.

NEKEM NEM FÁJ

Nekem nem fáj,
hogy a kenyértésztát
folyton gyomron öklözik,
és hogy anyám
óvatosan eszi a sonkát.
És az sem, hogy
– bár fáj a nyelvük –
a harangok
bizonytalanságukat kongják.
Nekem nem fáj
a sok meleg üvegszem,
s a böfögés sem,
mely ott kunkorodik a levegőben.
Nekem nem fáj a vágy sem,
amely éhesen megy aludni belőlem.
Nekem nem fáj
a tényekből semmi,
és nyugodt vagyok,
mint az órainga.
Csak nem értem, mért kényszerítik
az írást az ujjaimba?

GYENGESÉG

Annyi erőm nincs,
hogy kezet emeljek magamra,
s púpként hordozom a bízást.
Ujjaim közül kifolynak
a papírra rajzolt égő elmék,
szememben megkövesednek a szobrok,
a zene is minden sót feloldott,
úgy érzem magam, mintha testemben
halott gyermeket cipelnék.

KÉT PONTBAN

Kiábrándító, hogy egyedül vagyok.
Ha kell, bámulhatom az ingem.
Vörös voltam, mikor születtem,
s még vörösebbre csíptek a fagyok.

Az arcom is e korhoz
illusztráció, puszta ábra.
A sok beszéd riportot akaszt a számra,
az életrajzom még sárkányt ereget.

ISZONYAT

Fűrészporos a délután,
ráhull az este, mint a rönk.
Úgy tágulnak szemeim, mint
törzsön az évgyűrűk.

VASÁRNAP

Fénybeesett vasárnap délelőtt
kergetőző macskák zuhantak,
egy ablakból kinyúlt a hegedűszóló,
és volt egy napraforgó, aki hátat fordított a Napnak.

ÖRÜLÖK

Örülök,
hogy ma nem rossz egyedül,
és hogy a kazánban nem fenyegetett a víz.
Hogy ma már végre valóban dörgött,
s a villám szépen sikerült.

Jó, hogy ma előzékenyebb
volt a kottatartó,
és volt egy olyan napom is,
amikor magam nem fenem.

És ma elpirultak az uton,
ha felnéztek rám, a tócsák,
és amikor kikérdeztek,
azt mondhattam, hogy nem tudom.

Ma végre engem is elért
pár pillanatra az öröm.
Okot nem tudnék mondani.
Talán mert élek. Csak azért.

ZÖLD HARISNYA

Nekem is van zöld harisnyám,
nemcsak a füveknek,
s mert megint nem vagyok itthon,
a zöldek sűrűn és gyakran belepnek.

VIGYÁZAT!

Bizonytalankodik a világ,
mint a beteg láza.
Csak a gyermek akar úgy szabadulni,
hogy a hőmérőt lerázza.

TANÉVKEZDÉS

Olyan ez, mintha surrogó abroszra lépnék,
üvegcserepek sikítnának a talpam alatt,
s fájdalmamban kivirágoznának miniatűr kis folyók.
Dühtől elbódult lépésekkel
következő iskolaévembe gázolok.

TANÁR

Gúnya és hossza nagyon tekintélyes,
s szemüvegén visít, fickándozik a mosolya.
Felemeli a tollát és úgy tűnik,
nem fogja leengedni soha.

DÉLBEN

Karperecek meg babszemek csörögnek,
puha vessző támaszkodik a falnak,
s kijőve a tanfalak közül
a szájak surrogó szavakat falnak.

Rádióból bukik ki a harangszó,
és súlyos szurok borul a földre,
plakát helye fázik a falon,
s fényrejutva elpirul egy körte.

EL KÉNE INDULNI

El kéne indulni
csak úgy
ebéd közben,
körbesétálni egy erdőt,
amíg italát
a ciklámen kiissza.
Elindultam egyszer,
láttam is az erdőt,
de még
nem érkeztem vissza.

SÉTA

A padlóba szűrődik a fény,
a tetőcserepek
pátosszal forrók lesznek.
Tömör műanyagból van az ég,
olvadoznak a tornyokon a kereszték.
Lábamra lép a szél,
az oszlopok karonfogják az utcákat,
kórusban melegszenek a cipők,
s finom tapssal ünnepelnek az ágak.

NEM AKAROK HAZA MENNI

Nem akarok haza menni,
pedig az anyám borzong értem,
fejembe oltott mágnessel húz,
s hogy itt vagyok magam sem értem.

Én minden éjjel csavarogni szeretnék
poharak és táncok közé esve,
hogy fanyalogna alattam a szőnyeg,
s vörös színt kínlódna ki a teste.

Nem akarok haza menni, kérlek
szólj, hogy nem küld el semmi árnyék!
Én nem akarok haza menni!
Mert aztán mindig hazavágynék.

ANYUNAK

Ma véletlenül
a te kezébe hull
– ha meghajtom fejem
a haj.
Ünnep mindig,
hogy te vagy az örök,
s én ugyanaz, mint a
tavaly.

VIGASZ ANYUNAK

Csak az sírjon, akit a golyó kiszemel,
te ne búsulj, hogy egyedül vagy,
hisz azonos térben lebegve
mindenkivel:
közös a magány.

APÁM

Apám okos fejéből
bugyognak a szó-buborékok,
a vére még gőzölög,
de már a földet
öleli a karja.
Apámon ülnek meg este a szelek,
s a hársak illatos hódolatával itatják.

A bárd csak azt nyögi a tönkön,
hogy nem akarta.

NÉNÉM

Rendes mint a lexikon,
szolgálatkész mint a tálca,
s ha befőzné magát télire,
a mosolya mind leázna.

SOFŐR

Forr a sofőr könnye,
mert nem hiszik, hogy tüze
nem gyújtógyertya.
Isten szeme sem néz rá,
de kacsint,
    s koszorúját is
viccekből meg csórt kupicákból
    löttyenti össze.

Pedig ő saját maga alatt is
elmozdítja a földet,
s esténként
robogó olajba fekszik.

VONATBAN

Hogy is tud valaki olyan egyedül lenni,
hogy alváskor
fejét a saját vállára billenti?

KOLOZSVÁRHOZ

A falakból dől a meleg,
szorgalmasan hull az eső,
kerengenek a tornyok,
a dombok halkán beszélnek veled.
Fejek közt matat a szél,
fénygömbök porlanak az éjszakába.
Beléd pottyantam vissza,
és tántorgok, mint koldussal a falába.

Iszkolnak az autók,
furcsálják egymást a házak,
egy hídpillér azon röhög,
hogy a víz a part ellen lázad.
A domb közepén jól vigyáz,
nehogy valaki mögéje lásson.
De hátul felszáll a gőz;
dühöng a mozdony az állomáson.
A lépések körülölelik a várost,
s egy kérdés tapad a kedvhez:
ha már nem leszek itt,
akkor is minden ilyen meleg lesz?

MÁJUS

A május hasadékain forró eső csorog,
az utak párolgó fehér laskák.
Olyan éhes a táj, hogy beleremeg
a hasas égi magasság.

Szél birkózik az ággal,
fényt rajzolgatnak rács közt a kapuk.
Vastagszanak a fák és élesednek a füvek,
s dicsekvő tehenlepények mutatják maguk.

TENGER-TÁNC

Éjjeli ösvényről

Aki bekiáltott a vonatba,
pedig tudta, hogy a fény keresztüllép rajta,
és a háta mögött sötéten híztak a hegyek,
aki bekiáltott a vonatba,
azt kérdezte tőlem,
hogyan hova megyek.

Ülve alszik

ülve alszik az anyám,
kontyából a tincsek a nyakára lépnek.
Apró, fanyar kis álma van,
mert arcán csak átsorognak a fények.

Gondviselés

Igazán sajnálom,
hogyan eddig nem hittem benne.
Ugyanis ma még
zsebkendőt is tett a zsebembe.

Hajnalban

Beleperegnek a vagonok
a hűvös tájba,
ráfeszülnek a hegy nyakára,
s mint fuldoklóból a buborék,
úgy szakad fel a pára.

Reggel

Hát ez reggel!
Nyirkos felhők közül
óvatosan mártogatja lábát
az országútba a nap.
A bokrok még
a remegő árnyakat karolják,
aztán végképp kisárgul az ég,
mint szálkás fatalp.

Tengerpart

Pergőnyelvű homokon
kapkodó lábak,
fölötte a nap olaja és füst szipákol.
Nehéz hússal ül rajtunk a hőség,
s minden legyintést elkerget magától.

Rugalmas mozdulatokat
keverünk a vízbe,
hajunkba térdel a fény, s lehemperedik.
A gyerekek apró
kutakba túrnak,
s a tenger felfehérlő csontjait szedik.

Ember és homok

A gyékény alatt csendes a homok,
Fölötte csattog egy lepedő meg szoknya.
Esténként a tengerig szalad,
s lassan pereg az üres lábnyomokba.

Altató

Én a nagy vizet elaltatom:

Fulladt rákokon
huppanó homok,
az éj naptojást költsön,
amíg a kagylón dobolok.
Kővel játszom,
reccsen a szikra,
a partra özönlik
egy népnyi halikra.

A hullámokba lohad a dalom.

Utolsó nap

Én akkor is elbúcsúzom a tengertől,
ha ő ficáncol,
s azt mondja, hogy csak kegyelemből
nem töri el a lábam.
Én elbúcsúzom a tengertől.
Akkor is, ha nekem jön,
s aztán egy hullámával sem néz utánam.

Tenger-tánc

Egy nyár alatt
lekopott a bőröm,
s elázott zacskóból
szőlőszemeket ettem.
Ahol egy kicsit
felfeslett az öröm,
fogcsikorgatva lépkedett
a homok egyre bennebb.

Sustorgó nap zuhant
a tiszta pocsolyák közé,
s a föld kidugja a kövek közül
zöld nyelvét.
Perzselt bőrként illatozik a levegő,
hát nem csoda, ha a hangszóró
egy-egy hangot elvét.

Leülepszik a falomb,
s mint négykézlábra ereszkedett asztal,
úgy kushad a felhőkben a dagály.
S míg a zöldségnek nő a tápértéke,
egy pulyka a csillagra kiabál.

Tavaszi, 1967

Viharos a tavasz, mint a nátha,
hó szállingál meg szírom.
A pezsgés már a bőrömet bántja:
a lángolásom nem bírom.

Szerte a zongorán legelnek a kották,
a Földön mindenütt nagyobbakat köpnek,
vadul nő a fű, s a tehenek magukra
örömükben tiszta farkat kötnek.

Azt hiszem, a szárnyasokat most rázzák a hangok,
s a föld, mint egy gyászokosi, virággal tele.
Én is nagyon örülök a tavasznak,
mint oázisnak a teve.

SZEPTEMBER

Szeptemberben mindenki
magára egy kabáttal
több meleget gombol.
Pedig a szeptember
habzsoló fűrészt és
szilvaízzel fővő
katlanokat gondol.

AZ IDÉN IS VOLT OKTÓBER

Az idén is volt október,
s az ősz sem volt csúnyább, mint máskor,
volt ég, voltak színek,
s a gőz megfagyott nagymosáskor.
Volt eső és szakadt harisnya,
volt, ki elővett nagykabátot,
délután libbent már a lámpa;
s mindenki szorgalmasan fázott.
Az idén is krumplit vettek zsákkal,
s mustot csorgatott néhány este,
a pocsolóhákon hártya rezgett,
s a reggel ködlobdáját kereste.
Október. Ősz. Egy cipőtalp
átázott, mert nagyon lyukas volt.
Mint máskor utolsó napon, a szél
egy kendőt novemberre hangolt.